

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om statsgaranti for driftslån til ejere af fiskerfartøjer.

(Lovforslag nr. 245. Fremsat 5/5 76).

Formanden:

Sammen med denne sag foretages den sidste sag på dagsordenen nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om statsgaranti for driftslån til virksomheder inden for konsumfiskeindustrien.

(Lovforslag nr. 246. Fremsat 5/5 76).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Søren B. Jørgensen (S):

Vi behandlede sidst de to lovforslag i januar måned i forbindelse med SFs forslag. Jeg pegede dengang på, at de to love kun havde gyldighed i finansåret 1975-76. Det er derfor med tilfredshed jeg noterer, at vi nu får dem til behandling igen, idet ministeren foreslår dem forlænget, så de også kommer til at gælde i indeværende finansår.

Jeg skal ikke komme ind på alle de argumenter, der taler for en forlængelse af disse love. De findes udmærket omtalt i ministerens skriftlige fremsættelse, og jeg kan henvisse interesserede til at læse den.

Vi har imidlertid — og jeg synes, det skal nævnes ved førstebehandlingen her — fået et yderligere argument for disse to lovforslag, nemlig dette, at af de 95 garantier, der indtil nu er ydet, har man foretaget en vurdering af de 55, og det viser sig efter denne vurdering, at de 17 af disse 55 godt kunne have fået lån, hvis der ikke havde været statsgaranti, hvorimod de 38 ikke ville kunne have opnået lån, hvis ikke statsgarantien havde været der. Det betyder altså, at $\frac{2}{3}$ af de ansøgninger, som kommer ind, har fået lån i kraft af denne lov, og det er yderligere argument for, at den skal være der.

Jeg vil gerne lige rejse et problem her til

sidst, som jeg har gået og spekuleret over i de sidste par dage. Vi ved, at der i de sidste måneder har været foretaget en del fiskeri efter blåhvilling. Jeg ved også, at det er omkring 11 fartøjer, der har deltaget i dette fiskeri, og der foretages forsøg i øjeblikket med denne fiskeart. I den forbindelse har jeg et spørgsmål til ministeren. Jeg har ikke mulighed for at vurdere den økonomiske side af sagen i det fiskeri her, men vil gerne spørge, om det forholder sig sådan, at såfremt de, der står for det fiskeri, måtte finde det ønskeligt, så vil ministeren drage omsorg for, at den statsgaranti, vi her diskuterer, også vil komme til at gælde for lån til videreudvikling af dette forsøgsfiskeri, altså efter blåhvilling.

Med de bemærkninger skal jeg tilsige socialdemokratiets medvirken til en hurtig og en velvillig behandling.

Karlskov Jensen (V):

Vi er også fra venstres side enige med regeringen i, at forholdene ikke har artet sig sådan for fiskeriet eller for fiskeindustrien, at vi kan undvære disse ordninger, og er altså tilfredse med, at de bliver foreslået forlænget yderligere et år.

Vi må vel også erkende, at disse ordninger i den form, som de nu har, ikke har haft så lang en virketid, at de er blevet udnyttet i et rimelig stort omfang, og det taler sådan set også for, at de bliver forlænget.

Jeg gjorde allerede i fjor ved behandlingen opmærksom på — og det har jeg gjort hele vejen igennem med denne lovgivning her — at vi fra venstres side har været temmelig skeptiske over for den kautionsform, som har været knyttet til det, nemlig tabskautionen. Jeg anerkender, at ministeren igennem aftaler med pengeinstitutterne har bødet noget på det forhold, sådan at en forsinket terminsbetaling ikke umiddelbart fører til en konkursforretning. Men alligevel er det stadig vores opfattelse i venstre, at det ville være bedre med en almindelig selvskyldnerkautionsordning, hvor pengeinstitutterne overtog en vis del af risikoen og staten en anden del. Om det så skulle være 50:50, eller hvad det skulle være, det er jeg ikke umiddelbart i stand til at sige, men det er noget, vi i givet fald kunne drøfte i udvalget.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om han

[Karlskov Jensen.]

vil være villig til at hjælpe os med at udarbejde et forslag efter sådanne retningslinjer i udvalget, hvis der viser sig at være tilslutning til sådanne tanker. Jeg er sikker på, at de, der har behov for at benytte denne lovgivning her, vil være mere trygge ved den form, fordi det er den almindelige form, som man kender, og så kender man altså også, hvordan virkningerne er, hvis det kniber lidt med terminsbetalingen. Det er ligesom lidt lettere at komme igennem med.

Jeg kan i og for sig ikke se, at der skulle være noget større problem med at vurdere sikkerheden. Jeg er godt klar over — ministeren har tidligere givet udtryk for det over for mig her i salen også — at hvor man har selvskyldnerkautionsordninger, f. eks. i tørskadeloven, dér har man jo en pantestikkerhed hos dem, der får lånene, som man ikke helt har på samme måde her. Men det mener jeg man kunne komme ud over ved netop at gøre det på den måde, at pengeinstitutterne bærer en del af tabet og staten en anden del. Når pengeinstitutterne selv spiller med med en rimelig stor part, så må de jo have en interesse i at vurdere hver enkelt ansøgning — en interesse, som måtte være tilstrækkelig, synes jeg; til også at dække staten ind, sådan at der ikke bliver tale om at gå ud i unødige risici. Men det er klart, at en statsgarantiordning kun har mening, hvis det er sådan, at man bevæger sig derud, hvor man ellers ikke umiddelbart kunne opnå almindelige lån, i pengeinstitutterne.

Jeg vil gerne rejse det spørgsmål over for ministeren, hvordan han ser på det. Vi skal jo have møde i udvalget i morgen, og vi skal have samråd i morgen, og dér kunne vi eventuelt drøfte det videre.

Erlendsson (FP):

Jeg kan godt have lidt ondt af fiskeriministeren, som ud fra sine politiske forudsætninger har lavet de to love, som giver halv statsgaranti for lån til fiskere og til fiskeindustrien. De er begge to blevet pudset op en gang tidligere, men det gjorde dem ikke mere tiltrækkende for dem, de var tiltænkt.

Folketinget har i ministerens skriftlige fremsættelse fået adskillige forklaringer på, hvorfor der ikke for længst af kapitalhung-

rende erhverv er disponeret over de tilsammen 85 mill. kr., staten skal yde 50 pct. kaution for over for banker og sparekasser.

Det ser ud, som om der for disse lån gælder det gamle ord om, at man kan nok trække hesten til vands, men man kan ikke tvinge den til at drikke. Erhvervene har ikke været ivrige efter at låne på en tabskaution, der kan føre til fuldstændig ruin for låntageren, når pengeinstituttet skal have blot halvdelen af pengene hjem. Og pengeinstitutterne selv har ikke været ivrige. Det er ikke en form for kaution, man tidligere har været begejstret for; det har man i øvrigt erklæret diekte over for udvalget. Men de er dog til sidst gået med, efter hvad man skal læse i ministerens fremsættelse. De er gennem en række forhandlinger af ministeren blevet belært om, hvordan det „er muligt at gennemføre en lempeligere afvikling af nødlidende statsgaranterede lån, end selve lovens kautionsform umiddelbart syntes at muliggøre.“ Sådan står der i ministerens skriftlige fremsættelse. Det er en mærkelig forklaring til et lovforslag, der vel i en så enkel rent bankteknisk sag skulle kunne forklares, så enhver misforståelse på forhånd var udelukket, når den kreds, som loven henvender sig til, netop må regnes for at være indforstået med alle banktekniske enkeltheder.

De to love har virket snart et år. Af de 35 mill. kr., som var lånerammen for statsgaranti for fiskerne, er kun tegnet de 7 mill. kr., og fiskeindustrien har været endnu mere tilbageholdende og har kun tegnet sig for 5 mill. kr. af de 50 mill. kr., der var mulighed for, altså kun 10 pct. Derfor skal fiskeriministerens garanti — man kan måske sige fiskeriministerens garantiudsalg — nu forlænges i et år i håb om, at kunderne vil melde sig.

Men de private erhvervsdrivende er forsigtige og jubler ikke så højt, som finansministeren — eller det er måske økonomiministeren — jubler, når han tager et nyt stort milliardlån hjem fra udlandet eller fra indlandet. Der er jo også den forskel mellem ministeren — ikke fiskeriministeren, men den, der står for landets finansielle politik, for statens økonomiske politik — og fiskeren og fiskeindustri fabrikanten, at de hæfter langt mere personligt, når et lån skal indfries. For

[Erlendsson.]

dem er en voksende gældsættelse til helt op over skorstenen derfor absolut ikke den store lykke.

Der er to måder at fortsætte på for den, der er kommet i økonomiske vanskeligheder. At spænde livremmen ind og sætte fordringerne ned er den ene måde. Jeg mindes en finansminister med et tilnavn, der antydede, at han gik ind for en sådan politik, når det gjaldt statens forhold. Den anden måde er at fortsætte, som om intet er hændt, som om solen stadig skinner og fuglene synger. Lade stå til og dække sig ind med lån og gældsættelser, så længe det kan lade sig gøre. Det er den vej, regeringen har valgt i sin økonomiske politik. Når indtægterne svigter og kapitalen skal fremskaffes alligevel, så låner man sig frem og håber så som mr. Micawber, at noget vil vise sig.

Spørgsmålet er, om disse loves meget ringe udnyttelse ikke kan tages som et tegn på, at fiskerne og fiskeindustrien tager afstand fra regeringens økonomiske letsind, det letsind, som regeringen har vist, når det gælder statens økonomi.

Endelig er det spørgsmålet, om det er god politik at blande sig i bankforretninger på den måde, som staten gør. En garanti for lån af den karakter bliver en hjælp til pengeinstitutterne mere end til låntagerne. Man kan selvfølgelig sige, at her er der kun tale om 50 pct. tabskaution, men det er måske også grunden til, at pengeinstitutterne har været tilbageholdende med at give disse lån, samtidig med at låntagerne har vist en betydelig tilbageholdenhed.

Det kan ikke være statens opgave at drive bankforretning på den måde eller stå som en sikkerhed for banker, der skal kunne tage en høj gevinst hjem, samtidig med at de skal være mere eller mindre berøvet den risiko, som der er, og som der altid bør være — som en forklaring på, hvorfor der er en fortjeneste ved sådanne transaktioner. En bankforretning må arbejde både med gevinst og tab.

Det må vel fremgå af, hvad jeg har sagt, at vi ligesom tidligere går imod disse to lovforslag.

Ingomar Petersen (RV):

Det var jo en lang tale, fremskridtspartiets ordfører holdt for at gøre opmærksom

på, at man ikke var erhvervsvenlig over for dette specielle erhverv.

Da vort partis ordfører, hr. Svend Haugegaard, ikke kan være til stede, skal jeg rede-gøre for det radikale venstres stilling. Det radikale venstre kan tiltræde forlængelsen af de to loves gyldighedsperiode. Der er tale om en lånegarantiordning for en vigtig del af vort erhvervsliv, en støtte, som i det pågældende erhvervs vanskelige situation er nødvendig. Vi er dog stadig tvivlende over for, om den fastlagte kautionsordning virker tilfredsstillende for erhvervslivet, og vi ønsker dette spørgsmål drøftet i udvalget.

Maigaard (SF):

Forslagene skal naturligvis ses på baggrund af den situation, som det samlede fiskerierhverv står i. Den situation er efter min mening ikke alt for lys. Hele kvoteringsspørgsmålet kan give vanskeligheder, og spørgsmålet om fiskerigrænserne kan også give en række besværligheder for dansk fiskeri.

Derfor kunne man have håbet, at fiskeriministeren og regeringen på et eller andet tidspunkt havde taget sig sammen, havde sat sig ned og prøvet at tænke igennem, hvordan man kunne foregribe nogle af de situationer, der kommer, og prøve at tilrettelægge en politik. Det har ministeren ikke gjort, og jeg mener, det er en af de store skavanker ved regeringens erhvervs politik, at den ikke har villet prøve ved at tænke tingene igennem, ved at forhandle problemerne igennem at tilrettelægge en politik for en situation, der kan blive nok så ubehagelig.

Det er selvfølgelig en mager trøst, at vi på et eller andet tidspunkt i landbrugs- og fiskeriudvalget skal have løftet sløret for den største politiske hemmelighed, vi har for øjeblikket, nemlig den store politiske hemmelighed om, hvor meget arbejde der gøres i fiskerikommissionen. For det er jo det, ministeren altid skubber sig ind under, når vi beder ham om at formulere en politik. Det skal vi tale med ham om i udvalget; det bliver interessant, og vi glæder os som børn til jul over at få at vide, hvor ivrig og aktiv kommissionen er, hvornår vi kan vente nogle oplæg.

Men indtil da må vi altså tage stilling til en meget passiv linje fra regeringens side —

[Maigaard.]

en passivitet, som i og for sig også viser sig i disse to forslag; det er jo undermålskullere, hvis vi skal se dem i forhold til de problemer, vi står over for.

Hvad rentesatsen angår, skal jeg gentage, at vi er tilhængere af en rentesikring på 6 pct. i al fald, således at investeringer, der går til forsøg, og som styrker den streng, der hedder konsumfiskeri, skulle kunne regne med en lavere rente.

Hvad kautionsformen angår, er vores kritik af ministerens forslag velkendt. Vi har jo hørt nogle gange her fra talerstolen, at repræsentanter fra venstre og det radikale venstre har sagt, at man i og for sig var enig med os, men resultatet af denne enighed har været meget beskedet. Det har været pæne ord fra tingets talerstol, men det praktiske arbejde i udvalget har der ikke været meget bag ved, der har ikke været megen iver i det. Derfor vil jeg slutte mig til hr. Karlskov Jensen, når han fromt spørger fiskeriministeren, om fiskeriministeren dog ikke vil hjælpe ham med at lave et ændringsforslag. Jeg skal føje til over for hr. Karlskov Jensen, at skulle iveren aftage under udvalgsarbejdet, som vi har set nogle gange før, så skal jeg stille forslaget ved andenbehandlingen — det, hr. Karlskov Jensen nævnte her — hvis der ikke er nået et resultat, inden vi når frem til anden behandling.

Lowzow (KF):

Fra konservativ side må vi sige, at vores stilling til denne lovgivning er ikke ændret, siden den var til behandling i forrige omgang. Det bedste, vi kan sige om den, er jo, at der ikke er sket nogen stor skade. Det er jo kun meget små beløb, 5 og 7 mill. kr., der er givet garantier for, og garantierne koster i realiteten ikke staten noget, så man kan sige, at lovene er ret uskyldige.

Men vi finder stadig væk, der må være betydelig bedre stæder at hjælpe på, og vi synes fremfor alt, at det vigtige, der ligger forud vedrørende fiskeriet, det er at få afgjort, hvor vi må fiske, hvor vi kan få fiskerettigheder fremover. Når vi har fået det fastlagt, så må vi finde ud af at stille fiskeriet om til det, som virkelig skal ske fremover, og dér må vi udnytte vores EF-medlemskab til yderste grænse for at få noget presset igennem. Vi må arbejde sammen

med de andre, hvor vi har den store indflydelse, fordi vi har én stemme hver, selv om man måske nok kan sige, at nogle har en lidt højere stemme end andre. Vi må dog arbejde sammen om problemet. Det er vores eneste mulighed for at sikre vores fiskeri og skaffe de bedst mulige forhold. Til den tid kan vi så se, hvad der vil være af problemer.

De fremsatte lovforslag er vi stadig væk meget negativt indstillet over for.

Fuglsang (DKP):

Motiveringen for, vi nu igen møder disse to forslag, er jo, at de forudsætninger, som var til stede i fjor, stadig væk er der, og det tør nok siges, at det er tilfældet. Tilværelsen er stadig væk meget usikker for dem, der skal leve af fiskeri. Det gælder selve fiskeriets situation, som vi har drøftet for nylig, kvotering osv., og det skyldes jo også det, som er nævnt, hele den usikkerhed, der er med hensyn til EF's fiskeripolitik i tiden fremover.

Vort parti stemte sidste gang for forslagene af den naturlige grund, at vi selvfølgelig ikke er kyniske nok til at lade sådan et erhverv og de mennesker, som arbejder med det, sejle deres egen sø.

Men det må vel samtidig siges, at det var ikke uden visse betænkeligheder, for den slags støtte, som det forslag her er udtryk for, kan nok være en hjælp på kortere sigt, men på længere sigt så løser den jo ikke fiskeriets problemer. Det er nemlig sådan, at denne statsgaranti eller statskaution for en del af lånene i virkeligheden bliver en hjælp til bankerne, men den letter jo ikke på det, som ikke alene er fiskerierhvervets, men mange andre erhvervs værste hovedpine i øjeblikket, nemlig den uhyre høje rentefod, som man har at slås med.

Der er altså en hel del omstændigheder, som det vel nok er nødvendigt at kigge på, bl. a. årsagerne til, at garantimulighederne har været udnyttet i så ringe omfang, som tilfældet har været, men det vil vi også være med til at se på — også nogenlunde positivt.

Fiskeriministeren (Poul Dalsager):

Jeg takker de ordførere, som har givet tilslutning til lovforslagene. Jeg vil gerne svare på nogle af de spørgsmål, der er rejst.

Hr. Søren B. Jørgensen rejser spørgsmålet om forsøgsfiskeriet efter blåhvilling. Det er

[Fiskeriministeren.]

rigtigt, at der er nogle perspektiver i dette blåhvillingfiskeri, som kan være medvirkende til at afhjælpe nogle af de problemer, dansk fiskeri står over for. Der er nogle problemer forbundet med dette fiskeri — bl. a. den lange afstand og den dermed følgende store udgift for de fiskere, som beskæftiger sig med fiskeriet — som gør, at jeg vil finde det helt naturligt, hvis man foretager en eller anden form for organisering af dette fiskeri i samarbejde med fabrikkerne i land og fiskerne, at vi vil kunne anvende den lovgivning, som vi her behandler, som en støtte også til dette. Der er virkelig nogle perspektiver og en udvikling at øjne her, som gør, at vi efter min opfattelse bør stille denne lovgivning til rådighed for et eventuelt selskab eller flere selskaber, som vil organisere dette fiskeri.

Hr. Karlskov Jensen rejser igen spørgsmålet om selvskyldnerkaution for 50 pct. eller en anden procentdel af lånet. Det ville i givet fald være en nykonstruktion, at man laver en låneordning, hvorefter staten er selvskyldnerkautionist for halvdelen af det pågældende lån. Jeg vil imidlertid gerne erklære mig parat til at foretage en undersøgelse af, om vi kan få sådan en konstruktion til at fungere, og jeg vil i givet fald være med til sammen med udvalget at diskutere et sådant system.

Hr. Maigaard rejser spørgsmålet om renten. Folketinget har jo ikke stillet nogen midler til rådighed, der gør, at fiskeriministeren kan disponere over et antal millioner kroner i rentetilskud. Jeg må selvfølgelig sige, at det ville jo forbedre ordningen ganske væsentligt, men vi har altså bare ikke de penge.

Hr. Maigaard fortsætter, at i hvert fald når det drejer sig om konsumfiskeri og forsøgsfiskeri, så skulle man i det mindste have garanti for en rente på 6 pct. Nu ligger det jo sådan, at det ikke lige præcis er konsumfiskeriet, der er hårdest ramt af den øjeblikkelige krise, men tværtimod industrifiskeriet. Det er dem, der har de største økonomiske problemer. Hermed er ikke sagt, at konsumfiskeriet ikke har problemer, men de er nok af mindre økonomisk omfang end dem, industrifiskeriet har.

Når det drejer sig om forsøgsfiskeri, kan jeg sige, at fiskeriministeriet har stillet hele

sin bevilling, rub og stub, til rådighed — 160.000 kr., det er hvad der er levnet fiskeriministeren at disponere over til den slags formål, altså uden at det er noget der skal betales tilbage. Hvis det giver tab, så er pengene til rådighed kvit og frit. Vi har anvendt hele denne bevilling til forsøgsfiskeri efter blåhvilling, og det har vi gjort, fordi vi anser det for virkelig at være et forsøg, der indebærer nogle muligheder, som kan redde en del af dansk fiskeri over den krise, som vi er inde i.

Maigaard (SF):

Tre små ord til fiskeriministeren. Når jeg særlig peger på konsumfiskeriet, er det, fordi vi — hvilket jeg troede var fiskeriministeren bekendt — går ind for som et led i en langsigtet politik at styrke denne streng, bl. a. fordi det er den, der giver de fleste arbejdspladser. Det er også den, der er mest resistent over for konjunktursvingninger.

Jeg synes, ministeren kommer for nemt om ved det, når vi snakker rentesikring. Han siger ærkefremt: „Folketinget har jo ikke stillet en bevilling til min rådighed!“ Nej, og ministeren har sandelig heller ikke bedt om nogen; han har nærmest bedt om at blive fri for at få nogen. Sådan var det, da vi drøftede det sidste gang. Hvis det er det, der mangler, så er der at sige til sagen, at ministeren jo kunne komme og bede folketetinget om nogle penge; så kunne det være, vi kunne få en forhandling i gang.

På samme måde forholder det sig med de 160.000 kr., som er kastet ind i blåhvillingforsøget. Jeg synes, det er et meget lille beløb og en meget dårlig politik at bruge så lidt på eksperimenter, og derfor synes jeg godt, at ministeren selv, f. eks. når finanslovsforslaget blev lavet, kunne komme og bede om at få flere penge, f. eks. til forsøgsfiskeri. Skulle det knibe for ham, så kan vi da godt hjælpe, når finanslovsforslaget skal laves og behandles, men jeg synes altså nok, det måtte være i alles interesse, at forsøgsfiskeriet fik bedre vilkår, end de 160.000 kr. er et udtryk for.

Fiskeriministeren (Poul Dalsager):

Lykken er at have det som hr. Maigaard, der kender løsningen på alle problemer og kan se bort fra folketingets flertal og alt, hvad der i øvrigt er nødvendigt at tage hen-

[Fiskeriministeren.]

syn til, når vi diskuterer disse problemer. Hr. Maigaard taler om at styrke konsumfiskeriet. Jeg er meget enig, men vi skal jo lige være klar over, at omfanget af det konsumfiskeri, vi kan få her i landet, er stærkt begrænset af de internationale forpligtelser, vi har, og en styrkelse af konsumfiskeriet efter nogle af de fiskearter, som er vigtige konsumfisk, vil nok være temmelig begrænset, hvis vi samtidig skal opretholde bare tilnærmelsesvis en del af den industrifiskeflåde, vi har. De to ting er nemlig uløseligt forbundet med hinanden, fordi en del af vores kvoter går som uundgåelige bifangster i vort industrifiskeri, som jo også beskæftiger mange fiskere, og også mange folk i land.

Når hr. Maigaard siger, at jeg nærmest har bedt om at blive fri for penge, jeg kunne bare bede om flere penge, når vi behandler finansloven, socialistisk folkeparti vil hjælpe, så kan jeg selvfølgelig ikke undlade at udtrykke min taknemlighed over for socialistisk folkeparti for deres gode vilje, men jeg må igen minde om, at min opgave under alle de økonomiske forhandlinger, finanslovforslag osv. har været præcis den modsatte af det, hr. Maigaard beder om, nemlig at skære ned på budgetterne. Hvis hr. Maigaard stadig væk foretrækker at se bort fra, hvordan folketingets flertal er sammensat, skal jeg selvfølgelig ikke forhindre ham i det; han kan have megen fornøjelse af at jonglere rundt med, hvad man kunne vedtage, hvis der var flertal for det, men der er bare ikke et sådant flertal.

(Kort bemærkning).

Maigaard (SF):

Det er en stor dag i dag, nærmest en historisk dag, idet fiskeriministeren har udtrykt taknemlighed over for socialistisk folkeparti i fiskerispørgsmålet. Det er interessant, det er meget glædeligt, det er helt nyt, vi er helt rorte. Tak, hr. minister!

Dernæst vil jeg sige, at hver gang vi her i tinget drøfter fiskeriproblemerne, så er der pokkers megen velvilje, men der er bare ikke ret meget at have den i, når det kommer til stykket. Derfor ville jeg mene, at det måtte være rigtigt for en regering, der ville fremme erhvervet og dermed valutaindtjening og beskæftigelse, at fremlægge sine for-

slag og prøve tingets velvilje også på bevillingssiden. Det gjorde tidligere statsminister, hr. Poul Hartling, da han var statsminister, da blev principperne lagt frem. Så måtte man finde sig i at blive stemt ned, fordi man skulle have et flertal, de berømte 90 mandater i al fald, bag sig. Hvis man ikke har dem, så bliver disse bevillingsforslag altså pillet ud. Det er jeg da nok klar over. Dårligere regner jeg ikke, hr. fiskeriminister. Men det var i al fald rart at få prøvet tingets velvilje, de mange pæne ord her, på en bevillingsansøgning. Derfor ville jeg foreslå fiskeriministeren at komme med en. Det er så muligt, at den bliver stemt ud, all right, men så har man i al fald vist den linje, som jeg synes det var nyttigt at få vist.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til landbrugs- og fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Det politisk-økonomiske udv. (7/5 76):

Udtræder: Nyboe Andersen

Nyt medl.: Kruuse

Udv. for forretningsordenen (7/5 76):

Udtræder: Normann Andersen

Nyt medl.: K. J. Mortensen

Boligudvalget (10/5 76):

Udtræder: Parning

Ny stedf.: Hans Bjerregaard

Arbejdsmarkedsudvalget (11/5 76):

Udtræder: Jørgen Jensen

Ny stedf.: Kaj Hansen

Udenrigsudvalget (11/5 76):

Udtræder: Erik Bauer

Nyt medl.: Brusvang

[Formanden.]

Det udenrigspolit. nævn (11/5 76):

Udtræder: Erik Bauer

Nyt medl.: Brusvang

Det politisk-økonomiske udv. (11/5 76):

Udtræder: Erik Bauer

Nyt medl.: Brusvang

Markedsudvalget (11/5 76):

Udtræder: Erik Bauer

Nyt medl.: Brusvang

Formanden:

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 12. maj, kl. 11 med følgende dagsorden:

1) *Forespørgsel til økonomiministeren af Poul Schliiter og Stetter.*

2) *Spørgsmål til ministrene.*

Mødet hævet kl. 16.33.
